

DARVASI LÁSZLÓ

A legvidámabb zsoltár,

ÉPPENSÉGGEL AZ ABBÁRA HANGOLVA

Ki tiltja meg, hogy szeressem,
az Ab
bát.
Hány őszidő rozsdája, hány tél hófúvása pergett el,
hány tavaszt és nyarat vitt zúzdába a végrehajtó, Milord,
míg annyi panaszt postáztam el neked?
Kiscseléded voltam a szóban, beszédben,
alkudozásban.
Kérlek szépen, add ide, legyen énnálam, én
birtokom legyen, én hadd feleljek érte, gondozzam
és ápolhassam, add már, szabadaba.
Kérlek.
Én. Az életem, és én.
Add most már mindazt, ami vagyok,
ami voltam és lehetnék,
és lehettem volna, mert jár nekem,
így szólt a fiatal hang.
A te impozáns Teremtésedből, Milord,
magamat kérem. Nem sok, de mind kell,
kerek egészben, illeszen jog ezt
mind eltékozzolnom akár.
Nem megy?
Két munkás vakkezedből a semmi csorran csak,
a megfacsart ég ecetverejtéke?
Hát jó.
Őszintén szólva semmi kedvem kiverni a balhét,
akkor viszont legyen meg nekem az Ab
ba. Ha már azt, ami lennék, folyton folyvást
meglopod, árleszállítás, kiárusítás,
kiraksz a szemétdombra díszvers káposztának,
egy szélbohóc tökféjének, count down,
és elhagyatnak akkor m... dehogyan hagynak el, ugyan.
Oda se jöttek.
Szülés közben téved el az egész bagázs.
Oké, mást mondok.
Nem pénz, pari

pa fegyver, pina kel
lene, nemszebbélet, vagy az
infúzióval földísztett nyugdáj,
aranyezüst kanülökkel körbefutatott hímes mezők,
egy bronz diszkoszvető főnövér, valami
hazai édesség, magyar rropi, honderú koktél
a nemzeti éden vegyeskereskedéséből,
hanem az

Ab

ba.

Táncos lábú, kötetlen ifjúként is
mennyre szerettem,
sokkal jobban, mint a Boney M.-et,
Mert az ember oly sokszor kedvel egy
afféle slágerlistás pompomkórúst,
olyan túlnépszerűt, amelyre a tömeg,
az úgynevezett plebsz is igazán és
önfeledten bevadul,
mint ahogy kedvelnek

az

em

berek, hogy is mondjam csak,
Inni, inni, inni, inni, inni, inni,
és lopni, és nassolni, torkoskodni,
zsetonizét csörgetni,
tőzsde!,
kicsi, homorú hhhímtagokra rájárnai,
félni, szorongani, pánikszobában heverészni,
rettegni, rettegni, rettegni, de azért
a hullaházba lopódzva mégis meglesni
egy keményvonalas tüchtig tetemet,
stopi, stopi, ne támadj föl,
inkább gyászolnálak, kérlek.

Szeretek

gyá

szolni.

Nem én hulltam el.

Ó.

Abba.

Hadd hullajtsak sűrű, édesszőlő ízű könnyeket
érted és utánad, kérlek, Abba.
Szereti az élő az Abbát és kész.
Az Abba nem hal meg, Abba.

Az Abbát a halottak is szeretik, Abba.
Az egész halotti iparág odavan érte, Abba.
A boncmester, a vak öltöztető,
a nemzeti fényevésben megőszült sírásó,
a seggében elefánt elemmel működő pap,
a siratóasszonyok rettenetes kórusa, ahová castinggal vették
föl Agnethához hasonlatos kishúgomat, a néma gyászolók,
az örökségből kitagadott balszerencsések,
a halott fotográfiáját fasinbe illesztő
bicebóca képergetező,
és Andy, Andy, Andy,
Andy Warhol,
Milord.
Csak egy ideig, valameddig,
míg seggbe nem rúgja a szárnyas idő,
eltit
kolja,
letagadja, én is titkoltam, tagadtam,
hogy nagyon is sz. Az Abbát. Retus. Nagyon sz.
Kuss.
Tartsd pórázon a kispolgárt, oké?
Az az igazság, és tutira az, hogy
a melódia bugimanje, a mumus, a
slágereket ordító baszómanó
itt fészkel bennünk,
olyan életjáradéka van, hogy megáll az ész,
giccstől mézes az orfikus ajakam,
giccscben tapicskol a... a szívem,
naná, a májam is,
ragad a lelkem, mint a légyfogyó papír,
giccscs a kishaszom,
a Szibériából visszaengedett plüsspuncikád,
a ro-ro-rokonságóriástabló,
de én most már bármikor táncolok veled Abbára,
vagy Boney M.-re akár,
de jöhet, sőt, jöjjön
a War.
Cool and The Gang,
Gyerekek, b van,
Celebrariton!
Úgy értem, könnyes, táncos mulatság,
csörgősipkás, aranyko-ko-kondomos polgárdisztkó,
konfetti, lógyakorlat és miseszívószál.

Hé, hahó, az országhangszóró torkából mindjárt
szólni kezd az élet slágere,
a himnuszok himnusza,
a zsoltárok zsoltára,
a
M
am
ma
mi
jjjaaaaa!

Milord, így.

Nem kell, ami vagyok, lehetnék, voltam, leszek,
kellene, de mégse. Kell,
nem kell, tartsd meg, játszáll vele,
mutogasd, öld meg, támaszd föl,
tanítsd szárnyalni fölkeresztelve,
az is buli.
Aki bújt, aki nem, hol vagy.
Éli, éli, lalala,
Milord.
Mézében táncoló királynő, te drága.
Úgyhogy csak nyomjad ide az Abbát, csináld.
És akkor, mint a betévedt pingvinek,
át fogjuk táncolni,
nem viccelek,
áttáncoljuk még a legvidámabb tamburmajjorral
érkező végítéletet is.

Milord.

Ára: 600 Ft

Előfizetőknek: 500 Ft

Eredet és parafrázis
A Zsoltárok könyvének aktualitása

Borbíró Bíborka
Borsodi L. László
Darvasi László
Gergely Ágnes
Lackfi János
Lapis József
Miklya Zsolt
Petőcz András
Sánta Miriám
Anne Sexton
Solymosi Bálint
Terék Anna
Tőzsér Árpád
Vajsenbek Péter
Veszprémi Szilveszter
versei

Beszélgetés Lackfi Jánossal és Vörös Istvánnal

Móser Zoltán
Rugási Gyula
Szlukovényi Katalin
Varga Anikó
tanulmánya

Diákmelléklet: Szénási Zoltán tanulmánya
Babits zsoltár-verseiről

